

Meitene, vārdā Vilo

Mūsu sirds pukst meža ritmā.
Mūsu elpa plūst līdz ar upes straumi.
Mūsu dvēsele lido uz piekūna muguras.
Uzticoties dabas spēkam,
Mēs kļūsim par daļu šīs pasaules!

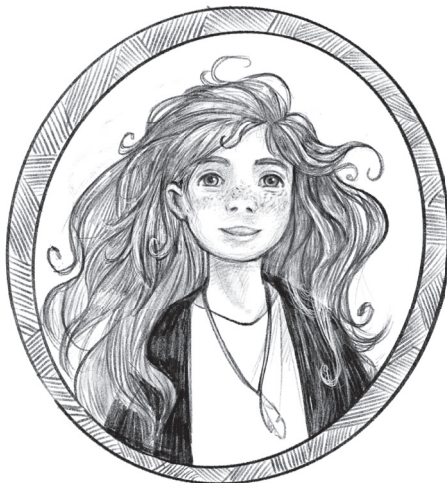
Sabīne Bolmane nav tikusies ar raganām. Bet, ja kāda ir nobūrusi viņas dzīvi, tad tā noteikti bija ļoti laba ragana, jo Sabīne uzauga burvīgā Minhenes rajonā. Tur viņa dzīvo vēl tagad kopā ar vīru un abiem bērniem – Jākobu un Paulīni. Autorei patīk meži, un viņa uzskata, ka mums biežāk vajadzētu atstāt telefonus mājās un doties dabā. Viņa to arī dara, ja vien tobrīd neraksta grāmatu, nestrādā dublāžas studijā vai netiekas ar saviem lasītājiem. Ja autore tomēr iemācītos burt, viņa katrā pilsētā uzburtu “grāmatu namu”, kur ar grāmatu palīdzību varētu doties piedzīvojumos, iejusties stāstos un izklaidēties.

Simona Čekarelli pusi dzīves nostrādāja par ķīmiķi, līdz laboratorijas uzsvārci nomainīja pret zīmuli, lai īstenotu savu bērības sapni. Sanfrancisko Mākslas akadēmijā viņa ieguva diplomu studiju programmā “Ilustrācija un konceptuālā māksla”. Kopš 2016. gada Simona Čekarelli ilustrē grāmatas un veido dizainu bērnu spēlēm un citiem izstrādājumiem. Viņa kopā ar vīru, kaķi un diviem bērniem dzīvo netālu no Bāzeles.

Šīs grāmatas varones vārds oriģināltekstā ir *Willow*, kas angļu valodā nozīmē “vītols”. Latviešu valodā to atveido, balstoties uz izrunu. *Willow* it ne tikai “vītols”, ķeltu valodā tas nozīmē arī “burvīgs”, “maģisks”.

SABĪNE BOLMANE

MEITENE,
VĀRDĀ
Vīlo

Simonas Čekarelli ilustrācijas

No vācu valodas tulkojusi Sinda Krastiņa

ZVAIGZNE ABC

Atslēga tev vārtus vērs
Uz pasauli neizzinātu.
Tomēr reizēm mēdz būt tā,
Ka izvēlētā atslēga ir neistā.
Ja esi drošs, ka neklūdies,
Nem ciet(i) to, bet izlemt nesteidzies,
Jo ikvienai ir savi robini,
Neviena nav līdzīga citai.

Vilo piespieda degunu pie loga rūts. Ārā lietus gāza kā ar spaiņiem, un viņa tikai neskaidri varēja saskatīt aprises nelielajam mežiņam, kas robežojās ar mājas dārzu.

“Ko gan man iesākt ar mežu?” čukstēja Vilo. Šajā brīdī viņai uz galvas uzpīlēja liela ūdens lāse. Meitene pavērās uz augšu. “Jumts ir caurs, nu vareni!” viņa novaidējās, ieraudzījusi slapju plankumu uz griestiem.

“Vilo!” sauca tētis no dzīvojamās istabas apakšstāvā. “Vai atnāksi?”

Vilo slinki noslīdēja no palodzes un lēnām devās lejā pa kāpnēm.

Tētis stāvēja starp neskaitāmām mantu pārvešanas kastēm un bezpalīdzīgi kasīja pakausi. “Vai nevari man mazliet palīdzēt, Vilo?”

“Kas tad man ir jādara, tēt?”

“Kā būtu ar kastu izkravāšanu?”

“Vai maz ir vērts?”

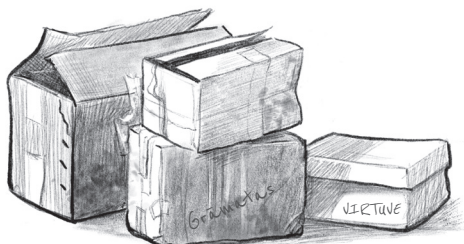
“Jā, ir vērts, Čiepiņ, jo mēs paliksim šeit.”

“To tu teici arī pēdējās piecās pilsētās. Bet, tiklīdz bijām izsaiņojuši visas kastes, mēs jau atkal krāmējām mantas un devāmies tālāk!”

“Tagad tikai nepārspilē, Čiepiņ. Singapūrā mēs tomēr nodzīvojām divus gadus.”

“Vienu.”

“Divus!”

“Tikai vienu, to es skaidri zinu, jo tu uz Jauno gadu nopirki man debesu laternu un, tā kā es aizgulējos, apsolīji, ka mēs to palaidīsim gaisā nākamajā Jaungada naktī. Bet tad mēs tur vairs nebijām.”

“Ak,” noteica tētis un saspringti domāja. “Man tie šķita kā divi gadi.”

“Noteikti tāpēc, ka tur nebija gadalaiku un patiesībā vienmēr valdīja karstums.”

“Nujā, tomēr mēs tur izturējām veselu gadu.” Vilo nobolīja acis. “Čiepiņ, man ir nepieciešama vieta, kur varu strādāt. Un šī ir akurāt īstā, un tā nu ir sagādījies, ka tieši tagad esam mantojuši šo māju. Tāpēc mēs noteikti paliksim te ļoti ilgu laiku. Es varēšu strādāt no šejienes un, starp citu, beidzot sākt rakstīt grāmatu. Tā kļūs par dižpārdokli, un mēs būsīm bagāti un laimīgi līdz mūža galam!”

Vilo novaidējās. Viņa notupās pie kastes, ņēma ārā grāmatu pēc grāmatas un bez entuziasma lika tās plauktā. “Manā jumbistabiņā no griestiem tek ūdens. Jumts ir caurs!” viņa pavēstīja.

“Ak,” tētis atkal atbildēja.

“Vai tas ir viss, tēt? Vairāk neko neteiksi? Tikai “ak”?”
Vilo jautājoši uzlūkoja tēvu.

“Es to nokārtošu, apsolu!”

“Un neaizmirsti arī par pelējumu uz griestiem, sasma-kušo gaisu pagrabā, zirnekļiem pieliekamajā, trūkstošo grīdas dēli priekšnamā, elektrības slēdzi gaitenī, ūdens nolaišanas mehānismu tualetē, ūdenskrānu, kas spļauj tikai brūnu ūdeni...”

“Jā, es to visu salabošu, un, proti, ātrāk, nekā spēsi pateikt “melleņukūkaunkrējumasaldējumsvafelē”.”

“Tēt, tev ir divas kreisās rokas, āmurs un naglas ir tavi ienaidnieki.”

“Vilo, mīļā, tagad viss būs citādi, jo es paveikšu šos darbus pats ar savām rokām. Ar savām brīnumainajām rokām! Pār šo sliexni nespers kāju neviens neprašā amatnieks. Jo šeit dzīvo supertētis!” Vilo tēvs, kājas izpletis, nostājās uz kastes, pacēla dūri griestu virzienā un dungoja melodiju no filmas par Supermenu.

Vilo nevilšus iesmējās.

“Tieši tā! Jo tēti ir īstie supervaroņi! Viņi var piededzināt spageti, staigāt caurām biksēm, turklāt ļaut bērniem lidot.” Viņš pacēla Vilo gaisā un grieza riņķī.

Vilo ķiķināja. Īstenībā savos vienpadsmit gados viņa jau bija pārāk liela, lai tētis viņu ņemtu uz rokām, tomēr meitene to izbaudīja. Pēc tam tētis nolaida viņu zemē.

“Un tēti supervaroņi prot dejot! Neviens nedejo labāk par supertēti! Driksstu lūgt? Mēs dejosim varžacu deju. Tu uzkāpsi uz manām varžacīm, un mēs joprojām izskatīsimies lieliski!”

Viņi dejoja starp mantu kastēm, un Vilo tēvs centās saglabāt nopietnu sejas izteiksmi, kā tas deļotājam pieklājas. Vilo sekoja viņa piemēram. “Žūrija piešķir

desmit punktus par varžacu deju Ādama Flinna, sauks par “supertēti”, un viņa apburošās meitas Vilo Flinnas, sauktas par Čiepiņu, izpildījumā!” Viņi smeļot paklupa pār grāmatu kaudzi, kas stāvēja ceļā, un iekrita ziemas mēteļos, kuri bija izsaiņoti, bet vēl nebija iekārti skapī.

Ādams Flinns mīļi noglāstīja meitas galvu un iedeva viņai buču. “Es tevi tik ļoti mīlu, Čiepiņ. Un redzēsi, ka mums te klāsies labi. Beidzot mums ir īstas mājas, kurās varam apmesties uz dzīvi.”

Vilo nopūtās. “Māja ir šausmīgi veca, tēt.”

“Bet tā pieder mums, un tu bērniņā jau pāris gadu šeit nodzīvoji. Vai nemaz vairs neatceries? Tev te patika.”

Vilo pavērās apkārt. Viņa mēģināja uzjundīt atmiņas, kas varbūt slēpās kaut kur zemapziņas dzīlēs. Tas taču noteikti ir tāpat kā ar dziesmām. Reiz dzirdētas dziesmas glabājas kaut kādā atvilktnē galvā. Un, kad cilvēks atver īsto atvilktni, vienkārši var dziedāt līdzī, pat pilnīgi nesaprotot, kāpēc. Viņš zina katru noti un katru pantiņu. Bet Vilo nespēja atrast nevienu šīs mājas atmiņu atvilktni.

“Un tu mantoji mežu, Čiepiņ. Klau, kurai vienpadsmit gadus vecai meitenei jau ir savs mežs?”

“Vareni!” nomurmināja Vilo un notrauca no sejas rudu matu šķipsnu. “Vai es esmu mežzinis? Vai arī meža rūķis?”

Kam man mežs? Vai man gāzt kokus? Vai spēlēt Ansīti un Grietiņu?”

Ādams Flinns nopūtās. “Vai zini ko? Es tieši šajā kastē atradu tavus gumijas zābakus.” Viņš izvilka Vilo sarkanos gumijniekus ar baltiem punktiņiem.

“Nu un?” sacīja Vilo un jautājoši paskatījās uz tēti.

“Ej un iepazīsties ar savu mežu.”

“Bet ārā līst!”

“Tas taču ir tikai ūdens. Un, lai arī tu esi ļoti salda, neesi jau no cukura.”

“Un ja nu es apmaldos?”

Ādams Flinns samulsa. “Čiepiņ, es jau tev esmu teicis, ka tik liels tas mežs nemaz nav. Tas drīzāk ir mežiņš, un tu pa to jau trīs gadu vecumā skraidīji viena. Ej nu,” sacīja tētis un pārveidotā balsī piebilda: “Tikai nenovirzies no ceļa un nerunā ar svešiem vilkiem!”

“Labi, vecmāmiņ!” Vilo pasmaidīja, uzvilka lietusmēteli, uzāva kājās gumijas zābakus un izgāja dārzā. Jebkas bija labāk nekā izpakot kastes, uzskatīja Vilo.

Ārā nūdien bija nepatīkams laiks. Slapjš un auksts. Un maija beigām vienkārši pārāk slapjš un pārāk auksts. Par laimi, bija Vasarsvētku

brīvdienas, tāpēc Vilo bija divas nedēļas laika, lai vismaz nedaudz pierastu pie jaunās mājas, jaunās pilsētas un visa, kas atkal bija jauns. Meitene uzrāva plecus līdz ausīm, nelaiptni paraudzījās uz lietusmākoni un lēni vilkās uz mežu.

Jā, viņa bija mantojusi mežu. No mirušās Alvīnas tantes. Ja tu kaut ko manto, tas ir ļoti jauki, taču jauki nav tas, ka vispirms kādam jānomirst, lai tu kaut ko varētu mantot. Vilo saspringti centās atsaukt atmiņā Alvīnas tantes seju. Tētis tika stāstījis, ka viņa un Alvīna agrāk esot bijušas kā dvēseles radnieces. Toreiz Vilo bija vēl mazs bērns. Taču dīvainā kārtā meitenei atmiņā allaž uzpeldēja tikai tas Alvīnas foto, kas bija stāvējis uz kumodes viņas pēdējā mājā. Laipna sieviete. Balti, ļoti gari mati. Brūns, brīvi krītošs tērps, kas mazliet atgādināja viduslaiku apģērbu. Ap kaklu viņai bija daudz ķēdīšu. Pie vienas karājās spalva, pie citas – spirāles formas amulets. Tantei līdzās suns, kurš izskatījās pēc vilka. Cik gan bieži pagājušajos gados Vilo bija aplūkojusi šo uzņēmumu un prātojusi, kas īsti ir tā sieviete, jo viņa bija pārliecināta, ka Alvīnas tante nav bijusi parasta tante! Dīvaini bija arī tas, ka tētis, kad viņa tam jautāja par tanti, nekad neatbildēja. Viņš vienmēr tēloja, ka tieši tobrīd ir ļoti aizņemts. Un tagad Alvīnas tante ir

mirusi. Tētis mantoja šo ļoti veco māju, savukārt viņa, Vilo, – nelielo mežiņu.

Meitene paskatījās uz kokiem, kas bija tik lieli, ka Vilo šķita: ja viņa uzkāptu kokā, tad varētu pieskarties mākoņiem.

“Kur tad te ir ieeja?” viņa sev jautāja, jo starp kokiem bija tik daudz brikšņu, nolūzušu zaru un garas zāles, ka tikt iekšā mežā nebija iespējams. Bet tad piepeši viņa sev priekšā ieraudzīja taciņu. “Savādi,” viņa nomurmināja. “Laikam nebūšu to pamanījusi.”

Beidzot Vilo iegāja mežā. Savā mežā. Viņa dzirdēja lietu, bet koki izveidoja lapu jumtu, kam cauri tika vien dažas rupjas lāses. Meitene dziļi ieelpoja. Cik lieliska smarža – sūnas, koku miza un sēnes! Šis aromāts piepildīja viņu no galvas līdz kājām. Tas iespiedās līdz Vilo sirdij, un viņa jau sen nebija jutusies tādā drošībā, tik pasargāta. Meitene aizvēra acis.

Un piepeši viņa iztēlē ieraudzīja krunkainu roku, kas bija satvērusi mazu bērna rociņu un to maigi piespieda pie koka. Vilo redzēja vilku suni, ar kuru viņa pastaigājās pa mežu, glāstīdama dzīvnieka kažoku. Viņa redzēja mazu trauciņu, kurā dega uguns. Dūmi, šķiet, veidoja gaisā zīmējumus: spārnus, koku, spirāli, kas griežas. Zīmējumi kļuva tik skaidri, tik reāli, ka Vilo elpa paātrinājās. Viņas

sirds sāka sisties kā negudra, un meitene zibenīgi atvēra acis. Vilo likās, ka viņas priekšā kaut kas sakustas. Zari šūpojās. Viņa norija kamolu kaklā. Mežs pēkšņi viņai iedvesa šausmas. Tomēr vienlaikus tas neizskaidrojamā kārtā arī pievilka. Daļa no viņas gribēja atgriezties mājās, bet otra daļa, stiprākā, veda viņu soli pa solim dziļāk mežā. Meitene ieklausījās. Kas par klusumu! Izņemot lietu, kas, šķiet, bija ļoti tālu, un savus soļus, viņa neko citu nedzirdēja. Bet tad atkal čaboņa. Pavisam tuvu.

Vilo palika stāvam kā zemē iemieta un cieši vērās biezoknī. Zari kustējās. Meitene atkāpās dažus soļus. Un tad viņa ieraudzīja no krūmiem iznākam lapsu. Tā lūkojās Vilo tieši acīs. Viņa neuzdrošinājās pakustēties, tomēr izturēja dzīvnieka skatienu. Viņas sirds skaļi dauzījās. Tā meitene un lapsa kādu brīdi stāvēja viena otrai iepretim. Tad lapsa nolieca galvu, it kā lai atvadītos, un pazuda. Vilo labprāt būtu vēl ilgāk uz viņu lūkojusies, taču tā vairs nebija redzama. Vai lapsas vispār ir bīstamas? Vilo nebija jutusi baiļu. Meiteni apbūra dzīvnieka skaistums. Lapsas rudais kažoks izskatījās tik mīksts un spīdīgs, ka

daudz netrūka – viņa būtu izstiepusi roku un tam pieskārusies.

Tagad Vilo saprata: viņa ir mantojusi ne tikai mežu, bet arī visus tajā mītošos dzīvniekus. Ikvienu puķi, ikviens zars, ikvienu maza lapiņa – tas viss pieder viņai. Un lapsa. Tajā skaitā arī lapsa. Viņai ir lapsa! Un kas zina, kādi vēl dzīvnieki viņai pieder?

Vilo pielika roku pie ozola stumbra sev priekšā. “Man ir savs mežs,” viņa čukstēja. “Man ir savs mežs!” viņa piepeši skaļi nokliedza un smejojot lēkāja pāri saknēm un zemē gulošiem zariem. Tad viņa vēlreiz pavērās uz augšu, izpleta rokas un griezās riņķī. Griezās un griezās, līdz sareiba galva, tā ka viņa nokrita mīkstajās sūnās.

“Sveiks, mež! Es esmu Vilo. Domāju, ka mēs jautri pavadīsim laiku!” meitene sauca koku galotnēm.

Kad Vilo pārnāca mājās, tētis sēdēja uz grīdas starp mantu kastēm. Viņam priekšā gulēja fotoalbums. Ar vienu roku viņš bija aizsedzis acis.

Vilo uzmanīgi piegāja pie tēta un viņu apskāva. Viņa labi zināja, kas tas ir par albumu.

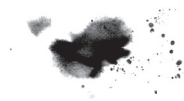
Tētis paskatījās uz augšu. Viņš nemaz nebija dzirdējis meitu ienākam. “Mani atkal pārņēma atmiņas, Čiepiņ. Man ir sajūta, it kā viņa vēl būtu šajā mājā. Es redzu viņu katrā stūrī, visur redzu viņu stāvam. Dzirdu viņu dungojam un dzirdu viņas smieklus.”

Vilo aizvēra acis. Arī viņa mēģināja sajust mamma klātbūtni. Tomēr tas neizdevās. Viņa bija pārāk maza, kad mamma cieta avārijā un nomira. Tētis toreiz vairs negribēja palikt šajā mājā, kurā viss viņam atgādināja par sievu. Tagad viņi bija atgriezušies, un Ādams nebija rēķinājies ar to, ka atmiņas no jauna viņu vajās. Ar Vilo bija tā, it kā visas atmiņas līdz viņas četrus gadu vecumam būtu vienkārši izdzēstas no galvas.

Viņa mīļi apskāva tēti. “Tas taču ir skaisti,” Vilo čukstēja. “Tas taču ir skaisti, ka viņa arvien vēl ir šeit. Šajā mājā. Būtu daudz skumjāk, ja no viņas nekas vairs nebūtu palicis!” meitene centās mierināt tēvu.

Viņš pasmaidīja. “Tev taisnība. Un, kamēr mēs abi viņu neaizmirsīsim, mamma dzīvos ne tikai šajā mājā, bet arī mūsu sirdīs.”

Vilo tikko manāmi pamāja ar galvu, jo, lai cik nepatīkami tas bija, viņa vairs nespēja atminēties mammu. Bet to viņa tētim neatklāja.

Ieklausies nojautās un
tajā, ko daba tev saka.
Pamani sakritības un nepalaid garām
mazos brīnumus sev apkārt.

